

Fina
WORLD
CHAMPIONSHIPS

**WATER. WONDER.
WELCOME.**

Bátki Noémi, egy palota királynője

2017.07.23. 08:29 CET

Szélvész gyorsasággal telt el a 17. FINA Világ bajnokság első fele, számos sportoló, köztük a műugrók immáron megérdemelt pihenőjüket tölthetik. Bár a hazai ugrók bemutatkozhattak a világeseményen, és közel sem vallottak szégyent, a döntőkben nem szurkolhattunk magyar versenyzőnek. Vagy mégis?

Noemi Batki (Bátki Noémi) Budapesten látta meg a napvilágot, ám rendkívül fiatalon, mindössze három évesen Olaszországba költözött a családja. Egy Belluno nevű kisvárosban töltötte gyermekkorát, mi több, a mai napig a közeli Triesztben működő Trieste Tuffi műugró klub tagja.

Az Európa-bajnok, Universiade-győztes sportoló 2005 óta rendszeres résztvevője a nagyobb világeseményeknek, számos értékes pontszerző hely fűződik a nevéhez olimpiákról, világbajnokságokról.

A budapesti viadal műugró-zárónapján Bátki Noémival beszélgettünk.

Számodra véget ért a vb, hogy érzed magad most, hogy nincs már rajtad teher?

Hatalmas várakozással érkeztem Budapestre, nagyszerű élmény volt részt venni ezen a világbajnokságon. A versenyek talán nem sikerültek olyan jól, mint szerettem volna, egy-két rontás sajnos becsúszt az ugrásokba, de ezzel együtt nagyon élveztem az elmúlt hetet.

Jelent számodra bármilyen többletérzést a budapesti helyszín? Meglátásod szerint a magyar publikum tisztában van-e azzal, hogy amikor te ugrasz, akkor szinte hazai versenyző áll ki a deszkára?

Óriási élmény volt Budapesten versenyezni, én teljes mértékben hazai pályaként éltem meg a viadalt, sőt, úgy vettem észre, hogy a közönség is abszolút tisztában volt azzal, hogy az olasz csapathoz is tartozik egy magyar induló, és ennek megfelelően buzdítottak is. Nagyon jó érzés ez a szeretet, hiszen borzasztó fiatalon hagytam el az országot, és az egész pályafutásomat Olaszországban építettem fel, ennek ellenére sajátjukként tekintenek rám a magyar szurkolók. A vérem mindig magyar marad, így különösen jól esik, ha így biztatnak.

Maga a helyszín, gondolkodok itt a Duna Arénára, hordoz magában bármilyen különlegességet? Van-e egyáltalán érezhető különbség a versenyhelyszínek között, vagy egy műugró kizárólag csak a deszkát és a medencét érzékeli, bárhol is járjon a

világban?

Az uszoda egyszerűen gyönyörű, talán a legszebb, amit valaha láttam. A kiszolgáló személyzet is kifogástalan, a szervezők, segítők, önkéntesek, mind-mind remek munkát végeznek. Én nagyon élveztem a 2010-es margitszigeti Eb-helyszínt is, de össze sem lehet hasonlítani a két létesítményt.

Mennyire vagy elégedett a saját, illetve az olasz csapat eredményeivel? Maradt benned hiányérzet?

Az egész egylet remekül teljesített, a két egyéni számban szerzett bronzéremmel maximálisan elégedettek lehetünk. Reménytelen, hogy rendkívül fiatal a jelenlegi keret, így közülük várhatóan sokan futhatnak majd be szép pályafutást. Ami engem illet, talán a vegyespárost sajnálom kicsit, ott jobb eredményt is elérhettünk volna.

Feltűnt, hogy egyéni számban nem álltál rajthoz. Igazi csapatjátékos vagy a szövetség döntése értelmében alakult így a dolog?

Így alakult, ennél többet fizikailag értelmetlen lett volna vállalni, ráadásul az eredeti terv szerint csak a két szinkronszámban álltam volna rajthoz, a csapatversenyen való részvételem csak néhány héttel az esemény rajtja előtt vált biztossá.

Európai szinten már rutinos éremhalmozónak számítasz, a kontinensen kívüli ugrók ellen lehet ellenszer? Mi a titkuk?

Egyre fiatalabbak, egyre vékonyabbak a lányok, technikailag pedig elképesztően képzettek, hatalmas kihívás lesz utolérni őket. Leginkább talán a vegyes számokban van esélyünk ellenük, de ahogy látom, itt is egyre erősebbek ezek a nemzetek.

A rajtlistádat tekintve, azt gondolnám, hogy a 10 méteres verseny közelebb áll a szívedhez. Tévedek?

A lelkem egyértelműen toronyugró, ott érzem igazán jól magam. Ott nincs zavaró körülmény, oda kell állni keményen, és csinálni, amit tudsz. Nincsen zavaró körülmény, nincsen rugalmas deszka, ami sok esetben össze-vissza dobál. Ami a felkészülés szempontjából számottevő különbség, hogy az 1 és 3 méteres számokra jóval többet lehet edzeni, míg a 10 méteres magasság azért igencsak megterheli a szervezetet, így fizikai képtelenség egy gyakorlás alkalmával ugyanannyit ugrani, mint deszkáról. Ennek ellenére számomra a torony jelenti a műugrást, amikor ugrás előtt körülnézek, kicsit olyan az egész, mintha egy palota királynője lennék.

Gyakorlatilag olaszként nőttél fel. Mennyire ápolod, ápolod a magyar kapcsolatokat?

Három éves koromban költöztünk ki, de sokszor jártunk azért haza, így mindkét ország sajátosságait megtapasztaltam. Sajnos azt el kell mondani, hogy Olaszországban sokkal gördülékenyebben működik a sportélet, a lehetőségeket nehéz összehasonlítani. Amit némileg bánok, az az, hogy a magyar műugrókkal nem igazán egyszerű tartani a

kapcsolatot, pedig szívesen tenném mindent.

Ha már a magyar műugrók. Édesanyád is sikeres toronyugró volt aktív korában, megjárta a barcelonai olimpiát is. Nem volt kérdés, hogy te is ezt a sportágat választod majd?

Gyermekként egyáltalán nem volt ránk kényszerítve semmi, én is sok mindent kipróbáltam a tánctól a szertornáig, de valahogy mégis a műugrásnál kötöttem ki. Persze nem volt könnyű ennek rendelni alá mindent, tizenhárom éves koromban ki is hagytam egy teljes évet, de csak visszatértem. Nem bántam meg.

Mennyire nehéz elkülöníteni az anya-lánya és az edző-versenyző kapcsolatot?

Én módfelett élvezem ezt a felállást, felhőtlen viszonyt ápolunk egymással, ráadásul ő alaposan ismer engem, így pontosan tudja, hogy mikor mi a problémám, és hogy miként bánjon velem. Így a pályafutásom végéhez közeledve azonban eljött a váltás ideje, meglátjuk, mit hoz a jövő egy más felfogásban dolgozó, teljesen új edzővel.

Mi következik most? Maradtok a csapattal Magyarországon szurkolni az úszóknak és a vízilabdázóknak?

Sok időnk nincsen sajnós, jövő héten rendezik ugyanis az olasz bajnokságot, ahol nyilvánvalóan az egész csapat indul majd. Nem bánjuk nagyon a dolgot, hiszen valószínűsíthető a nagy felhajtás az itteni jó szereplés okán. Természetesen otthonról azért követjük majd az úszóinkat és a vízilabdásokat is.

Ha már vízilabda: kinek szurkoltál a fergeteges magyar-olaszon?

Édesanyámmal roppant nyugodtsággal vártuk a fiúk mérkőzését, hiszen bármelyik válogatott is nyert volna, mi biztosan örülünk. Ezzel a 9-9-es döntetlennel viszont úgy vélem mi ketten jártunk a legjobban. A lelátón egyébként az olasz csapatruhában ültünk a hazai szurkolók között, helyenként kicsit nehéz volt elmagyarázni nekik, hogy igazából mi is magyarok vagyunk.

Mik a jövőbeli, távlatibb terveid?

Először azt kell majd tisztázni, hogy a szövetség komolyan számol-e még velem. Én már kifelé lépegetek a versenysportból, a keret pedig tele van tehetséges fiatalokkal, értelemszerűen utóbbiaké a jövő. Terveim között szerepel a tokiói olimpia, ha minden jól megy, ott még szeretnék párosban elindulni a szemtelenül fiatal, 14 éves szinkrontársammal, Chiara Pellacani-val.

Említetted, hogy roppant korkülönbségek vannak a csapaton belül. Mennyire könnyű összehangolni a munkát?

A mindennapi életben nehezebb, ők tipikus mai fiatalok, egészen más időbeosztással, más dolgok fontosak számukra. Edzésen viszont van bennük tanulásvágy, tisztelik az idősebbeket. Őszintén szólva azonban én is lesek el trükköket tőlük, így kétoldali a kapcsolat.

Nemrégiben volt szerencsém beszélgetni Rédli Andrással, a riói olimpia után átalakuló magyar férfi párbajtőt-válogatott alapemberével, aki elmondta, hogy náluk bizony akad probléma a fiatalok attitűdjével. Az olasz műugróknál mi a helyzet?

A hozzáállással persze akad itt is probléma, sok ugró nagyon fiatalon ér el országos szintű eredményeket, így azt látják, hogy ők a legjobbak, ami hamar félre tudja kódolni az agyukat. Itt 20-22 évesen már példát kell tudni mutatni, ebbe nem fér bele a nagyzolós viselkedés.

És milyen a hozzáállásuk a magyar fővároshoz?

Ó, nagyon élvezik az itteni életet, egy margitszigeti hotelben lakunk, így a környezet zseniális. A fiatalabbak persze az esti városi életet is dicsérték, de ez így is van rendjén.